

saaledes som Udviklingens Tendens angiver. Og jeg for mit Vedkommende vil sige, at jeg ønsker intet hellere, end at Udviklingen blev saaledes, at det radikale Forslag var forsvarligt under Hensyn til vor nationale Sikkerhed. Men det forekommer mig — og det er det andet og sidste Punkt, der taler for Udsættelsen, nemlig det indenrigske —, at det maa kræves, at de danske Vælgere faar Lejlighed til at tage Stilling her, om de vil have, at vort fremtidige Militærvæsen, vort fremtidige Forsvar skal være et Landsforsvar eller et Grænsepoliti, eller om vi skal have Afrustning. Det er disse tre Spørgsmaal, der skal vælges imellem, og det maa de danske Vælgere nu endelig en Gang udtale sig definitivt om. Som den højtærede Statsminister saa rigtigt fremhævede under Debatten i 1909, har der hidtil her i Landet været en dyb Kløft i Befolkningen i Militærspørgsmaalet. Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen kom jo ogsaa ind derpaa i sin Ordførertale. Det var et af de Punkter, der rejste de politiske Lidenskabers paa den bitreste Maade. Den højtærede Statsminister udtalte herom i Juni 1909, at „vort Forsvar er i sin Tid kommet ind i et saare usundt Spor derigennem, at Forsvarssagen i sin Tid er blevet benyttet som Hovedpunkt i den storpolitiske Strid. Først og fremmest derved er det, at Forsvarssagen er kommet ind i det sørgelige og usunde Spor, i hvilket den her i Danmark bestandig siden har befundet sig, og som den endnu ikke er kommet helt ud af. Men nu har man ved Valgene talt aabent og frit om Forsvarsspørgsmaalet, aabent vedkendt sig Nødvendigheden af under de truende europæiske Forhold at yde ikke uvæsentligt mere til Forsvaret end tidligere. Det Forsvar, der skal tilvejebringes her, bygger paa et saa bredt Grundlag som muligt. Jeg tror ikke paa, har aldrig troet paa, at det skulde være muligt at komme til en Ordning, hvorved man paa afgørende Punkter brød en Modstand hos et Flertal i dette høje Ting. Man har forsøgt at gøre det een Gang netop paa Forsvarssagen. Man har høstet de bitreste Frugter deraf. Vi fik ganske vist en Række Foranstaltninger gennemført mod Flertallet i dette Ting og mod Befolkningens Flertals Villie. Men hvad man ikke kunde skaffe til Veje, var Villien til at arbejde videre i det saaledes angivne Spor. Den kunde man ikke skaffe til Veje, fordi hele den Maade, hvorpaa Forsvarsordningen var blevet til, i sin Bund var umulig og uforsvarlig. Det har for Frem-

tidens Skyld den allerstørste“ — det er dobbelt Superlativ — „og allervæsentligste Betydning, at det, der nu skabes, skabes med god Villie fra saa mange som muligt, for at Forsvarsvillien, som dog er vigtigere end denne eller hin Foranstaltning, kan holdes ved lige ogsaa i Fremtiden, for at der kan være Villie til at holde det oppe, som nu skabes.“ De Ord vil jeg gerne i dette Øjeblik have Lov til at gøre til mine. Forsvarssagen har været den storpolitiske Kærne i omtrent halvanden Menneskealder. I 80'erne i Provisorietiden var vort Forsvarsvæsen Svindel. I 1909 var det, bevidst eller ubevidst, militært set Svindel. Enhver ved, at havde vi faaet Krig i 1914, vilde det have været en Katastrofe for Landet, det vilde være brudt ned fuldstændig. I 1922 staar vi paa den afgørende Skillevej efter Krigen. Det er det nationale Genrejsningsministerium, der skal raade Bod paa den radikal-socialdemokratiske Vilkaarlighed og autokratiske Rejningsmaade. Nu staar vi paa Skillevejen. Skal det i 1922 være Svindel endnu en Gang, eller skal det være Alvor til Bunds overfor Vælgerne? Jeg tror, at hvis man gaar ud til den danske Vælgerbefolkning og siger til den: Hvad mener I om vore historiske Erfaringer i det forløbne Aarhundrede? Skal vi have dem om igen, saaledes som det er gaaet? — da vil den danske Vælgerbefolkning svare med fuldtonende Røst, hvad enten det er Socialdemokrater eller Konservative, selv om maaske Begrundelsen kan være forskellig: Vi vil ikke have 1807 om igen, vi vil ikke have 1864 om igen i militær Henseende, og vi vil ikke have 1914 om igen, saaledes som det da laa, hvis vi var blevet draget med ind i Krigen i August 1914, da Landets ansvarlige Politikere af alle Partier løb sammen, krumbenede som en Flok skrækslagne Faar paa Heden, og hverken vidste ud eller ind, fordi de var overrasket og...

Formanden: „Krumbenede“ er ikke noget passende Udtryk.

Holstein: Jeg retter mig selvfølgelig som sædvanlig ogsaa i dette Tilfælde efter den højtærede Formands upartiske og velbegrundede Kendelser. Knæene var altsaa ikke slappe, de var ranke og sikre i Augustdagene 1914. Det skulde glæde mig, hvis det var Tilfældet.....

Formanden: Denne Omskrivning udtrykker ikke det ærede Medlems Hensyn tagen til Formanden.